

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **město Vsetín**
sídlem Svárov 1080, Vsetín
zastoupen doc. JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D., advokátem
sídlem Obilní trh 312/6, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24.9.2019, č.j. 39598/19/5000-10480-712244 a č.j. 39597/19/5000-10480-712244,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24.9.2019, č.j. 39598/19/5000-10480-712244, a ze dne 24.9.2019, č.j. 39597/19/5000-10480-712244, se **ruší** a věci se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám doc. JUDr. Ing. Radka Jurčíka, Ph.D., advokáta, sídlem Obilní trh 312/6, Brno.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení dvou rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24.9.2019, č.j. 39598/19/5000-10480-712244 a č.j. 39597/19/5000-10480-712244, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena prvostupňová rozhodnutí správce daně, Finančního úřadu pro Zlínský kraj – platební výměry č. 1/2019, č.j. 3668/19/3300-31474-712158, a č. 2/2019, č.j. 3674/19/3300-31474-712158, oba ze dne 7.1.2019, kterými byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 304 555 Kč (platebním výměrem č. 1/2019) a ve výši 194 386 Kč (platebním výměrem č. 2/2019).
2. Podle správce daně a žalovaného žalobce po dobu pěti let od ukončení realizace projektu sběrného dvora tříděného odpadu neplnil podmínku minimálního množství zpracovaného odpadu ve sběrném dvoru ve stanoveném množství v rozporu s podmínkami dotace, čímž měl porušit rozpočtovou kázeň ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), neboť neoprávněně použil poskytnuté peněžní prostředky podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

3. Podle žalobce Smlouva o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí ČR v rámci Operačního programu Životní prostředí ze dne 15.4.2011 neobsahovala povinnost vybudovat a provozovat sběrný dvůr o kapacitě až 987,04 tun odpadů za rok tak, aby po dobu pěti let byla plně využita maximální kapacita sběrného dvora. Ani další dokumenty – implementační dokument, žádost o poskytnutí podpory, výzva operačního programu, prohlášení provozovatele sběrného dvora či analýza produkce odpadů – neobsahují povinnost žalobce ročně zpracovat 987,04 tun odpadů. Na žalobce dopadala povinnost pouze vybudovat a pět let provozovat sběrný dvůr o kapacitě 987,04 tun ročně. Podle žalobce nebylo možné, aby ročně zpracoval přesně 987,04 tun odpadů, neboť množství odloženého odpadu nemohl ovlivnit. Metodika pro kontrolu skutečného množství zpracovaných (separovaných) odpadů ve vztahu k plánované kapacitě projektů vstoupila v platnost až několik let od vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 14.3.2011 a od uzavření smlouvy. Jestliže metodika stanovila požadavek zpracovat ve sběrném dvoru množství odpadů v objemu minimálně 75 % jeho kapacity, nemohl se takový požadavek retroaktivně vztahovat i na žalobce. Není přípustné, aby požadavky poskytovatele dotace byly ex post rozšiřovány v neprospěch příjemce dotace (žalobce). Na žalobce dopadaly pouze podmínky stanovené právními předpisy, rozhodnutím o poskytnutí dotace a smlouvou o dotaci; rozšiřováním povinností nad tento rámec jsou atakována ústavní práva žalobce.
4. Žalobce dále namítá, že dotace byla použita k zamýšlenému účelu. Jestliže sankční odvod lze spojit pouze s použitím prostředků k jinému účelu, nedošlo ze strany žalobce k neoprávněnému použití rozpočtových prostředků a mělo být k této okolnosti přihlédnuto. Nadto napadená rozhodnutí se mohla odchýlit od ustálené praxe, neboť v jejich odůvodnění chybí odkazy na předchozí rozhodnutí žalovaného či rozsudky soudů v obdobných věcech. Žalovaný se měl zabývat (a tedy i odůvodnit) okolnostmi vylučujícími protiprávnost správního deliktu a okolnostmi majícími vliv na výši sankce. Sankce – odvod za porušení rozpočtové kázně – navíc podle žalobce představuje výrazný zásah do samosprávy v rozporu se zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a Evropskou chartou místní samosprávy. Bylo na obcích, aby rozhodly o použití finančních prostředků v zájmu svých občanů. Napadená rozhodnutí neobsahují relevantní odůvodnění, nebyla vypořádána žalobcova argumentace o nepřipustné retroaktivitě.

V případě, že soud nepřistoupí ke zrušení napadených rozhodnutí, domáhá se žalobce moderace výše odvodu.

5. V replice pak žalobce zopakoval, že jeho povinností bylo pouze postavit sběrný dvůr o projektované kapacitě 987,04 tun za rok; žalovaný podle žalobce nerozlišuje mezi kapacitou sběrného dvora a naplňováním sběrného dvora skutečně přijatým množstvím odpadů. Účelem dotace bylo pouze vybudování a zařízení sběrného dvora, jak je patrné také z implementačního dokumentu operačního programu, který obsahuje pouze obecná ustanovení. Analýza, na kterou odkazuje žalovaný, obsahuje pouze předpokládanou celkovou produkci odpadů. Žalobci by nemělo být kladeno k tíži, že „...*dotiční podmínky nebyly příliš dobře nastaveny, když zcela nenaplňovaly určitý cíl, tj. obecné principy odpadového hospodářství...*“. Ani z prohlášení Technických služeb města Vsetína, příspěvkové organizace, neplyne, že by se žalobce zavázal převzít závazek každoročního zpracování odpadu v rozsahu 987,04 (970,04) tun. Monitorovacím ukazatelem tak podle žalobce byla pouze maximální kapacita a plocha sběrného dvora; podmínky následného provozu stanoveny nebyly.
6. Žalobce tedy navrhuje napadená rozhodnutí zrušit; na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, a to i na jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

7. Žalovaný především odkazuje na zprávu o daňové kontrole a setrvává na svých závěrech obsažených v napadených rozhodnutích. Podle žalovaného není pochyb o tom, že monitorovacím indikátorem bylo množství zpracovaného odpadu ve výši 987,04 tun za rok. Nadto výši tohoto indikátoru stanovil sám žalobce ve své žádosti. Ani další námitky žalobce nejsou podle žalovaného důvodné; žalobcem uplatněná námitka zásahu do jeho legitimního očekávání je obecná, nekonkrétní a zavádějící. Porušení rozpočtové kázně není podle žalovaného správním deliktem.
8. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem, a to i na jednání.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Zdejší soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Klíčovou otázkou v nyní posuzované věci je, zda podle podmínek dotace na žalobce dopadala povinnost nejen vybudovat a po dobu pěti let provozovat sběrný dvůr o kapacitě 987,04 tun odpadu za rok, nýbrž zda se na něj po tuto dobu vztahovala také povinnost kapacitu sběrného dvora plně využívat, tedy každoročně (po dobu pěti let) zpracovávat 987,04 tun odpadu. Jestliže by na žalobce podle podmínek poskytnutí dotace dopadala povinnost po dobu udržitelnosti projektu (po dobu pěti let) zajišťovat zpracování odpadu v množství 987,04 tun ročně, nepochybně by nedodržení této podmínky bylo neoprávněným použitím peněžních prostředků podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, a tedy i porušením rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. e) rozpočtových pravidel.

11. Namítá-li žalobce, že nelze aplikovat „Metodiku pro kontrolu skutečného množství zpracovaných/separovaných odpadů ve vztahu k plánové kapacitě projektů podávaných v Oblasti podpory 4.1 OPŽP“, dává mu zdejší soud za pravdu potud, že metodika nemůže ex post rozšiřovat podmínky dotace, tj. ukládat příjemci dotace takové podmínky, na které získání dotace (a její oprávněné čerpání) původně vázáno nebylo. Metodika, byť publikovaná dodatečně (po účinnosti dotačního titulu), však může podávat výklad podmínek dotace, které byly zakotveny již v rozhodnutí o poskytnutí dotace, ve smlouvě o poskytnutí dotace či v dalších dokumentech, které se příjemce dotace zavázal dodržovat. Postup, kdy poskytovatel dotace toliko avizuje, jaký výklad v minulosti přijatých pravidel zastává, má-li takový výklad skutečnou oporu v samotných podmínkách dotace, nepochybně za nezákonný považovat nelze.
12. Metodika nabyla účinnosti dne 27.3.2015 a obsahovala mimo jiné následující ustanovení: „...*tato metodika upřesňuje výklad a hodnocení parametru Rozhodnutí o poskytnutí dotace a rozvádí Podmínky o poskytnutí dotace, ve kterých není výklad a vyhodnocení parametru explicitně stanoven... základním ukazatelem většiny projektů Oblasti podpory 4.1 (dále jen „OP 4.1“) je tedy kapacita realizovaného zařízení/systému...“*. Ve vztahu ke skutečnému množství zpracovaného odpadu je zřejmé, že podle metodiky povinnost příjemce dotace pramení z jeho povinnosti zajistit udržitelnost projektu. Podle toho, v jakém poměru nebylo dodrženo příjemcem deklarované naplnění kapacity v dokumentu „Analýza potenciálu“, mělo následně docházet k uplatnění „sankce“ v podobě odvodu za porušení rozpočtové kázně. Zatímco při využívání kapacity sběrného dvora v rozmezí 75 % až 100 % nešlo o porušení rozpočtové kázně, při naplnění kapacity v rozmezí 50 % až 75 % mohl být uplatněn až 10% odvod z poskytnuté dotace, při plnění kapacity pouze do výše 25 % a méně mohl být uplatněn odvod v závislosti na okolnostech až do výše 100 % poskytnuté dotace. Podmínka reálného využití kapacity sběrného dvora tedy v metodice oporu má.
13. Za tohoto stavu je podstatné, zda povinnost zajistit zpracování určitého množství (hmotnosti) odpadu ve sběrném dvoru po dobu pěti let má oporu též v samotných podmínkách dotace podle smlouvy, rozhodnutí o poskytnutí dotace a navazujících podkladů, jež metodika mohla nejvýše interpretovat.
14. Podle smlouvy č. 08021404 o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí ČR ze dne 15.4.2011 byla žalobci Státním fondem životního prostředí poskytnuta dotace ve výši 231 714,80 Kč a úročená půjčka v totožné výši na akci „Logistické centrum odpadů Mikroregionu Vsetínsko – II. Etapa – Sběrný dvůr tříděného odpadu“ (čl. II. odst. 3 smlouvy). Příjemce podpory (žalobce) byl podle smlouvy (čl. III. odst. 5) povinen zabezpečit mimo jiné soulad realizované akce s předloženou akcí, jejími přílohy i smlouvou tak, „...*aby byl splněn účel, pro který je podpora dle této smlouvy poskytována. Tento účel je charakterizován v technické a finanční příloze rozhodnutí MŽP...“* (písm. a/). Akce měla být provedena podle dokumentace v technické a finanční příloze rozhodnutí (písm. c/) a účel, pro který byla poskytována dotace, měl být plněn nejméně po dobu pěti let od ukončení realizace akce (písm. d/). Z rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 14.3.2011 na akci „Logistické centrum odpadů Mikroregionu Vsetínsko – II. Etapa – Sběrný dvůr tříděného odpadu“ ve výši 3 939 151,60 Kč plyne, že parametry (indikátory či cíle akce) byly nastaveny podle kapacity sběrného dvora a plochy sběrného dvora. Kapacita sběrného dvora měla dosahovat minimální (rubrika „závaznost“ s údajem „min“) hodnoty 987,04 tun za rok (rubrika „měrná jednotka“). Plocha sběrného dvora měla dosahovat 670,4 m².
15. Přílohou č. 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace byl dokument „Podmínky poskytnutí dotace“. Jednou ze základních podmínek (část A – „Základní podmínky poskytnutí dotace“) byla povinnost příjemce zajistit, že „...*akce bude realizována v souladu s předloženou žádostí, jejími přílohami a tímto rozhodnutím tak, aby byl splněn účel, pro který je dotace dle tohoto rozhodnutí poskytována...“* (část A

- písm. a/ podmínek poskytnutí dotace). Akce měla být realizována „...v předpokládaném rozsahu, tj. výstavba a vybavení sběrného dvora o celkové projektované kapacitě 987,04 t/rok (tj. navýšení kapacity o 987/04 t/rok) a celkové projektované ploše 670,40 m² (tj. navýšení plochy o 670,40 m²) včetně následného provozu...“. Žalobce byl povinen zajistit udržitelnost projektu po celou dobu provozování (část A písm. c/ podmínek poskytnutí dotace). Přílohou č. 2 rozhodnutí byla „Technická a finanční příloha“. Z technické a finanční přílohy vyplývá, že monitorovacím ukazatelem byla kapacita sběrného dvora (987,04 tun za rok) a plocha sběrného dvora (670,4 m²).
16. Opřel-li prvostupňový správce daně a shodně žalovaný v napadených rozhodnutích závěr o nesplnění účelu, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, o zjištění, že žalobce po dobu pěti let od ukončení realizace projektu neplnil ve sběrném dvoru stanovené množství zpracovávaného (separovaného) odpadu, tj. 987,04 tun za rok, a to v žádném roce, pak taková podmínka není součástí podmínek poskytnutí dotace a skutečné zpracovávání odpadu v množství 987,04 tun za rok po dobu každého z pěti let není monitorovacím indikátorem; závazek žalobce (příjemce dotace) zpracovávat takové množství odpadu za rok (každoročně) součástí podmínek poskytnutí dotace nebyl.
17. Nic na tom nemění ani fakt, že pro schválení projektu (akce), ke kterému se dotace vázala, byla podstatným podkladem analýza stávající produkce odpadů i krátkodobý výhled, přitom právě na základě vyhodnocení „potenciálu produkce“ příslušných druhů odpadů mohl poskytovatel dotace kvalifikovaně zvážit, zda žalobcem navrhovaná kapacita (987,04 tun ročně) sběrného dvora byla odpovídající či zda byla navrhovaná kapacita sběrného dvora zjevně předdimenzována. Podle listiny „Zdůvodnění naplnění monitorovacího indikátoru Kapacita sběrného dvora“ žalobce k žádosti o dotaci přiložil povinnou přílohu – „Analýzu potenciálu tvorby odpadů“. Analýza „...stanovila předpokládanou celkovou produkci ve městě po zprovoznění sběrného dvora... zároveň tak mělo dle předpokladu dojít i ke zvýšení množství vytríděných složek komunálního odpadu a snížení podílu odpadů[,] které jsou zbytečně zcela v rozporu s obecně závaznou vyhláškou města i platnou legislativou, občany odkládány do kontejnerů na směsný komunální odpad a následně odstraněny předáním na skládku. Celkové množství odpadů, připadající na nový sběrný dvůr bylo vyčísleno na 987,04 tun/rok. Dosažení této hodnoty není však pouhým odhadem...“. Součástí zdůvodnění naplnění monitorovacího indikátoru byla také tabulka z analýzy produkce odpadů, ze které plyne, že žalobce oproti stavu v roce 2007 předpokládal nárůst celkové produkce odpadu. Kupříkladu u položky „objemný odpad“ žalobce předpokládal nárůst množství odpadu z 1 951,39 tun v roce 2007 na 2 500 tun; z toho 548,61 tun odpadu tohoto typu mělo být zpracováno sběrným dvorem vybudovaným z dotace v nyní posuzované věci. Uvedené skutečnosti by však byly podstatné toliko tehdy, materializoval-li by se se žalobcův předpoklad (jenž podle něj nebyl „pouhým odhadem“) produkce odpadů v jeho závazku (povinnosti) takový předpoklad také ve skutečnosti naplnit. Nestalo-li se tak, pak se jeho předpoklad materializoval toliko v závazku (povinnosti) sběrný dvůr o odpovídající kapacitě vybudovat. Že by tak žalobce neučinil (a tím rozpočtovou kázeň porušil), to mu napadenými rozhodnutími vytýkáno není.
18. Zdejší soud nezpochybnuje dílčí závěr žalovaného, že podle podmínek poskytnutí dotace bylo povinností žalobce realizovat projekt v souladu s předloženou žádostí, v ní se však žalobce zavázal k zajištění kapacity sběrného dvora (právě ve výši 987,04 tun za rok); monitorovacím ukazatelem tak bylo zajištění této kapacity po dobu pěti let, nikoli plnění této kapacity. Prohlášení žalobce v žádosti o množství odpadu po realizaci nelze samo o sobě vnímat coby závazek žalobce ke skutečnému zpracování tohoto množství. Ani z podmínky realizace projektu „...v předpokládaném rozsahu, tj. výstavba a vybavení sběrného dvora o celkové kapacitě 987,04 t/rok (tj. navýšení kapacity o 987,04 t/rok) a celkové projektové ploše 670,40 m²) včetně následného provozu“ neplyne pravidlo o povinnosti žalobce plnit ve sběrném dvoru stanovené množství, nýbrž pravidlo o povinnosti žalobce sběrný dvůr o uvedených parametrech vybudovat (vystavět a vybavit) a následně

garantovat jeho provoz v rozsahu uvedených parametrů. Povinnost žalobce řádně plnit účel, pro který je dotace poskytnuta, nejméně po dobu pěti let od ukončení realizace akce rovněž nelze interpretovat tak, že je povinností žalobce (a monitorovacím ukazatelem) každoroční splnění množství odpadu. Ani tzv. implementační dokument, podle něhož byl žalobce povinen postupovat a na který žalovaný poukazuje (podle něhož mimo jiné výběr a nastavení indikátorů odpovídá potřebám monitorování a hodnocení a podle něhož je globálním cílem podpory zkvalitnění nakládání s odpady, konkrétně snižování produkce odpadů a zvýšení využívání odpadů), nevede k závěru o povinnosti žalobce nad rámec zajištění kapacity sběrného dvora tuto kapacitu také fakticky realizovat. Skutečné dosažení konkrétního množství odebraného odpadu odpovídajícího kapacitě sice mohlo být cílem (a účelem, pro který byla dotace poskytnuta), a tedy i podmínkou poskytnutí dotace a monitorovacím ukazatelem, ve skutkových poměrech nyní posuzované věci tomu tak však nebylo.

19. Není tudíž pravdou, že by si monitorovací indikátor skutečného dosažení konkrétního množství odebraného odpadu odpovídajícího kapacitě stanovil sám žalobce tím, že v žádosti uvedl, že je schopen zajistit kapacitu sběrného dvora, jak žalovaný nesprávně dovozuje; zajištění kapacity sběrného dvora (tj. 987,04 tun za rok) směřuje k dosažení parametrů sběrného dvora (a jeho udržování po dobu pěti let), nikoli (bez takto eventuálně jasně stanoveného pravidla) k povinnosti takové množství odpadu odebrat. V kontextu konkrétních podmínek poskytnutí dotace, jež byly sjednány v nyní posuzované věci, nemůže obstát ani argument žalovaného, podle něhož bylo-li by cílem projektu pouze vybudovat sběrný dvůr s možností zpracovat každoročně určité množství odpadu, pak by nebyla zajištěna kontrola plnění stanovených cílů. Kontrola plnění totiž může směřovat toliko k cílům konkrétně stanoveným; takové konkrétní cíle bylo možno stanovit různě, tu však byly vyjádřeny povinností realizovat projekt (sběrný dvůr) o celkové kapacitě 987,04 t/rok a celkové projektové ploše 670,40 m² a ten (po dobu nejméně pěti let) provozovat s garancí zajištění kapacity.
20. Podmínky poskytnutí dotace, jejichž nedodržení je porušením rozpočtové kázně, musí mít oporu v právních předpisech, ve smlouvě (o poskytnutí dotace) a v rozhodnutí (o poskytnutí dotace). Porušení rozpočtové kázně nemůže být založeno nesplněním podmínek, jež v takto vymezeném dotačním instrumentariu nemají oporu a jež si orgán rozhodující o porušení rozpočtové kázně sám teprve dodatečně zformuluje. Podmínka týkající se množství zpracovávaného odpadu po realizaci sběrného dvora nebyla v posuzované věci součástí dotačního instrumentaria (z roku 2011) a dodatečná metodika (z roku 2015) na tom nemohla ničeho změnit. Skutečnost, že žalobce po dobu pěti let od ukončení realizace projektu neplnil ve sběrném dvoru stanovené množství zpracovávaného (separovaného) odpadu, tj. 987,04 tun za rok, a to v žádném roce, tudíž nelze samu o sobě pokládat za neoprávněné použití peněžních prostředků podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, a tudíž porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel.
21. Už právě uvedené vede k závěru, že žaloba je důvodná; napadená rozhodnutí jsou z uvedeného důvodu nezákonná. Zdejší soud tedy napadená rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Osud rozhodnutí prvostupňových nyní závisí na úvahách žalovaného, při nichž je však vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

22. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly

náklady za zaplacené soudní poplatky (celkem 6 000 Kč) a za právní zastoupení – za tři úkony právní služby (převzetí a příprava, žaloba, replika) společně se třemi režijními paušály a částkou odpovídající DPH (celkem 12 342 Kč) – podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 a § 14a vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, celkem tedy 18 342 Kč. K zaplacení k rukám zástupce žalobce byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. října 2021

David Raus v.r.
předseda senátu